[illegible]°. 1841. — 59.

ARNHEMSCHE COURANT.

(De prijs dezer Courant, die geregeld vijfmaal 's weeks wordt uitgegeven, en wel op *Zondag*, *Dingsdag*, *Woensdag*, *Donderdag* en *Zaturdag*, is *f* 5 in de drie maanden.)

DONDERDAG 25 MAART.

(De prijs der Advertentiën is, van een tot vijf regels *f* 1.00, en voor elken regel daarboven, 20 centen behalve 35 centen zegelregt, voor elke plaatsing.)

Buitenlandsche berigten.

RUSLAND en POLEN.

[illegible] sedert eenige dagen bevindt zich *Thalberg* te Warschau; hij zal hier morgen een concert geven. (*Pr. St. Z.*)

ITALIE.

Rome, 12 maart. Eergisteren is de graaf *Gneisenau* hier met dépêches uit Berlijn aangekomen. Naar gezegd wordt, is men het nog niet eens over de keuze van den coadjutor; ook schijnt de reis van den aartsbisschop naar Rome nog verschoven te zijn; gelijk het zich dan overigens ook laat aanzien dat de onderhandelingen nog lang slepend zullen blijven. Tot regeling der kerkelijke aangelegenheden in Portugal is, eenige dagen geleden, de Portugesche gezant te Parijs, visconde *de Carreira*, hier aangekomen. (*A. Z.*)

ZWITSERLAND.

Bern. [illegible] landdag is den 15den maart bijeengekomen. [illegible] opende de zitting met eene Fransche redevoering, [illegible] vergadering uiteenzette en zich, ofschoon in gematigde uitdrukkingen, ten gunste van Aargau verklaarde. Daarop werden de afgevaardigden beëedigd, en vervolgens het berigt van het voorzittend kanton voorgelezen, hetgeen overigens geen nieuwe daadzaken mededeelt. Daarna werden op verlangen van Uri twee petitiën voorgelezen, de eene van de voormalige hoofden der kloosters, de andere van verscheidene uitgeweken Aargauërs, beide strekkende tot intrekking van het kwestieuse besluit van 13 januari, herstelling der kloosters, afzending van bonds-commissarissen naar Aargau, teniętdoening der vervolgingen, enz. Vervolgens wordt het woord verleend aan die kantons welke een' buitengewonen landdag hebben verlangd. Uri, Schwyz, Unterwalden, Zug, uiten zich nadrukkelijk tegen het gedrag van Aargau, bestempelen het als eene bondsschennis en dringen aan op intrekking des besluits van 13 januari. Freiburg voert eene meer verzoenende taal en beschouwt in de Aargauers slechts dwalende broeders, die echter door intrekking des besluits op den regten weg moeten worden teruggebragt. Neuenburg sluit zich aan die beschouwing aan. In de tweede zitting kreeg Aargau het woord. De afgevaardigde ontwikkelde, in eene rede die drie volle uren duurde de historische en staatsregtelijke gronden waarop Aargau had gehandeld. Hij beweerde dat de integriteit van het kanton de opheffing der kloosters noodzakelijk gemaakt had. Daarop betoogde Zurich dat [illegible] Lucern verklaarde zich [illegible] te houden, en [illegible] refereren; Uri, Schwyz en Unterwalden [illegible] hunne meening in de vorige zitting geuit. Andere standen moesten insgelijks refereren; de zitting werd opgeheven, zonder dat men tot een besluit gekomen was. (*P. A. Z.*)

OOSTENRIJK.

Weenen, 14 maart. Gisteren is de Fransche gezant, graaf *St. Aulaire*, van hier naar Parijs vertrokken. — De Russische gezant *v. Tatitschiff* zal, ofschoon nog [illegible]gesteld, zijne terugreis naar St. Petersburg in de eerste dagen aannemen. Men vreest dat hij, wegens zijne zwakke gezondheid en hooge jaren, welligt niet meer herwaarts terugkeeren zal. (*Allg. Zeit.*)

DUITSCHLAND.

De Augsburger *Allgemeine Zeitung* meldt van den [illegible]: „Naar men verneemt, zal nog in deze maand de [illegible] worden beslist, of, ten behoeve der aanlegging [illegible] twee vestingen in Zuid-Duitschland, in plaats van [illegible] de nog ontbrekende fondsen door een omslag [illegible] eene bondsleening zullen worden bijeengebragt.

ENGELAND.

Londen, 20 maart. Het huis der gemeenten heeft gisteren avond beraadslaagd over de [illegible] voorgedragene wet, ter instandhouding van de voor eenige jaren ingevoerde verordeningen omtrent het armen-wezen. Volgens het oorspronkelijke ontwerp, zouden deze verordeningen voor den tijd van 10 jaren verlengd worden; doch, ten gevolge van den ernstigen tegenstand, welken de maatregel van verschillende kanten ontmoet, hebben de ministers zelven die bepaling gewijzigd en den tijd der verlenging verminderd tot vijf jaren. Deze wijziging schijnt vele leden overgehaald te hebben, om in de voordragt te berusten; althans de pogingen, om de bill te doen verwerpen, en alzoo de bedoelde verordeningen, welker gestrenge uitvoering tot vele klagten, en hier en daar zelfs tot woelingen, aanleiding geeft, te doen vervallen, zijn mislukt. De ministers zijn echter door verscheidene sprekers ernstig vermaand, om een gestreng toezigt te houden op de beambten, die met de uitvoering der wet belast zijn.

— De schepen de *Sir James Cockburn* en de *Eclipse*, naar de Zuidzee ter walvischvangst uit geweest zijnde, zijn gisteren teruggekomen. Het eerstgenoemde schip is drie jaren en tien maanden uit geweest, en brengt eene volle lading van 2550 vaten traan mede. De *Eclipse* is slechts twee jaren en vier maanden uit geweest, en brengt 2250 vaten. De *Surprise*, welke verleden week teruggekomen is, is 3 jaren en 1 dag uit geweest, en heeft 2540 vaten medegebragt. De drie schepen hebben dus te zamen den voorraad van traan met 7340 vaten verrijkt, hetgeen waarschijnlijk eene verandering in den prijs veroorzaken zal.

FRANKRIJK.

Parijs, 20 maart. Nadat in de zitting van eergisteren vele gedeputeerden den heer *Thiers*, in vrij hevige bewoordingen, het maken van zware onkosten, door de oprigting van onderscheidene regimenten infanterie en kavallerie, zonder daartoe de noodige volmagt te hebben ontvangen, hadden verweten, heeft de genoemde staatsman in de zitting van gisteren eene nederlaag ondergaan, doordien de Kamer der gedeputeerden geweigerd heeft, een krediet van 5,000 franken goedtekeuren, hetwelk door denzelven, tijdens hij aan het hoofd van het ministerie stond, was verleend geworden aan den heer *Capo de la Feuillide*, voor eene buitenlandsche zending. Op grond, dat die zending geheel onnoodig is geweest, heeft de heer *Lherbette* voorgesteld, de verlangde som te weigeren, en de Kamer heeft met bijna algemeene stemmen dit voorstel aangenomen. De voornaamste van de door den heer *Thiers* bevolene uitgaven zijn echter goedgekeurd.

— Bij het ministerie van marine houdt men zich thans onledig met het opstellen van een ontwerp van wet, omtrent eene onmiddellijke vertegenwoordiging van de koloniën in de Kamer der gedeputeerden. De te dien einde benoemde commissie is dezer dagen bij de ministers geroepen geworden, om de noodige inlichtingen te geven.

Parijs, 21 maart. Behalve den post van 5000 fr., ten behoeve van eenen naar de Westindiën gezonden dagbladschrijver, den heer *Capo de la Feuillide*, zijn de door het ministerie *Thiers*, zonder voorafgaande bewilliging der wetgevende magt, gedane uitgaven, ten beloope van ruim 140 millioen franken, thans door de kamer der gedeputeerden goedgekeurd geworden. Naar het schijnt, zal de genoemde som van 5000 fr. voor rekening der afgetredene ministers blijven. De dagbladen van de partij des heeren *Thiers* [illegible] ten [illegible] Kamer, en beroemen hierover, dat geen der tegenwoordige bewindslieden een woord heeft gezegd ter verdediging van de bedoelde uitgaaf.

— Alle de dagbladen, uitgezonderd de ministeriëlen, hebben voor eenige dagen van gesproken over eene ondersteld nota van ons kabinet, in welke aan lord *Palmerston* de terugroeping van lord *Ponsonby* wordt gevorderd, wiens kuiperijen immer in het werk zijn gesteld, om de onderhandelingen te verwarren, op het oogenblik, dat zij den meest gunstigen keer schenen te nemen. Men voegde er bij, dat deze nota gezamenlijk door de drie kabinetten van Parijs, Weenen en Berlijn zou zijn ingezonden; doch men weet thans stellig, dat de heer *Guizot* zich in geenen deele met dezen eisch heeft gemoeid. Eenige mondelinge vertoogen zijn door den Oostenrijkschen vertegenwoordiger aan lord *Palmerston* gedaan. Hij heeft den Engelschen minister te kennen gegeven, hoezeer de heer *von Metternich* ontevreden was over het gedrag van den Britschen agent. Wij zullen er evenwel bijvoegen, dat, volgens particuliere brieven uit Londen, lord *Ponsonby*, in spijt van prins *Metternich*, te Konstantinopel zal blijven. Hij heeft vele deelgenooten in de beide huizen van het parlement, en een groot deel der Engelsche natie schrijft den uitslag dien de Engelsche marine, gedurende de jongste crisis in het Oosten, heeft gehad, aan zijne kuiperijen en onderhandelingen toe. Indien het ministerie hem terug riep, zou het zich eenen vijand berokkenen, die hetzelve later zou kunnen omver werpen.

Overigens blijkt uit alles, dat er geen nieuw protocol te Londen is geteekend, om de sluiting der Dardanellen te regelen. De Engelsche dagbladen, heden alhier ontvangen, melden, dat de heer *Guizot* geweigerd heeft dit te teekenen, zoolang de vier mogendheden de nieuwe moeijelijkheden, door de weigering van *Mehemed-Ali*, om zich aan de vernederende voorwaarden, hem door den hatti-scheriff opgelegd, te onderwerpen, niet hebben uit den weg geruimd.

— De prins *de Joinville* moet binnen kort naar Brussel vertrekken, alwaar hij eenige dagen bij zijne zuster, de koningin der Belgen, zal vertoeven, alvorens het bevel over de *Belle Poule* weder te gaan opvatten.

— Het dagblad *Le Toulonnais* verzekert, dat door het ministerie het bevel is uitgevaardigd, om alle uitgeruste en in staat van disponibiliteit zijnde schepen, die zich op dit oogenblik in de noordelijke havens bevinden, in die van Toulon te doen binnen loopen. Men wil de geheele Fransche zeemagt op onze reede zamentrekken: dit besluit staat in verband met de nieuwe verwikkeling der zaken in de Levant? Het 6de regement ligte infanterie heeft bevel ontvangen zich gereed te houden, om naar Afrika te vertrekken. Vier schepen zijn bestemd tot het overvoeren der troepen, die aan de aanstaande expeditie deel zullen nemen. Twee daarvan zullen te Port-Vendres de soldaten gaan innemen, uit het midden en uit het westen komende; de twee anderen zullen regtstreeks van Toulon naar Algiers stevenen, met de troepen, die [illegible] doortrekken.

BELGIE.

Brussel, 22 maart. [illegible] dagbladen houden zich bezig met [illegible] en het petitionneren ter [illegible]. Men dringt de gemeenteraden [illegible] koophandel om in [illegible]. Men verzekert, dat de [illegible] eene mededeeling [illegible] ontvangen.

[illegible] heeft heden de minister van justitie [illegible], dat hij voorstelde een wetsontwerp tot uitlegging der bepalingen van het strafwetboek, nopens

valschheid in handel- en bankpapier. Het doel der regering [illegible] aan het verschil van gevoelen, hetwelk, blijkens een onlangs gevoerd proces, dienaangaande tusschen het hof van cassatie en twee hoven van assises bestaat, door dit wetsontwerp een einde te maken.

Binnenlandsche berigten.

's Gravenhage, 22 *maart*. Men schrijft ons, dat door Z. M. een besluit is genomen, waarbij de leeraars der onderscheidene gezindheden zijn aangeschreven, om gebeden op te zenden voor de gelukkige verlossing van H. K. H. mevrouw de prinses *Frederik der Nederlanden*.

Rotterdam, 22 *maart*. Heden namiddag circa half 5 ure, heeft er een verschrikkelijk ongeluk nabij deze stad plaats gehad. Door eene windvlaag is de eerepoort aan de Heul, aldaar opgerigt ter gelegenheid van de aanstaande komst des konings hier ter stede, ter neder geslagen, tengevolge waarvan vier personen deerlijk zijn gekwetst, vreezende men voor het levensbehoud van twee derzelven, die dan ook onmiddellijk naar het gasthuis zijn vervoerd geworden. (*Rott. C.*)

[illegible], 23 *maart*. De *Staats-Courant* bevat het volgende:

's Gravenhage, 22 *maart*. Naar men verneemt, is het bezoek, hetwelk Z. M. de koning, op aanstaanden woensdag, aan de stad Rotterdam zoude geven, verschoven tot maandag eerstkomende, den 22sten dezer, ten gevolge van eene ligte onpasselijkheid, bestaande in eene zwelling der regterhand.

Mengelwerk.

Duitsche romans en romanschrijvers.

(*Uit de Augsburger* Allgemeine Zeitung.)

Wie staat niet verbaasd over de menigte romans die wij bezitten? Wie verwondert zich niet over de vruchtbaarheid, of liever de onrust, die steeds nieuwe voortbrengt? Maar Duitschland wordt niet alleen door dien zegen bezocht; ook Frankrijk en Engeland, ja het geheele poëtische Europa schijnt tegenwoordig onder het zelfde teeken van den dierenriem — misschien van den waterman — te zweren.

Wij kunnen hier niet onderzoeken, waarom juist de roman tegenwoordig zoo zeer wordt beoefend, of liever waarom de dichterlijke geest der volken zich juist bij voorkeur onder dezen vorm ontwikkelt. Maar wij willen ook niet beweren dat de roman een herfstgewas der poëtische kracht is; want tusschen deze asters en rododendrums bloeit eene bijna even rijke nieuwe lente van liederen. Genoeg, het menschelijke leven is thans voor de scheppende verbeelding even zoo verlokkend geworden, als het voor het najagende hart altijd geweest is; zich zelven meer bewust, of meer met zich bezig, dan het vroeger was, spiegelt het zich gaarne in alle vlakten en diepten, die de beelden terugkaatsen. Begaafden en onbegaafden rusten niet, het in beelden en schetsen der poëzij weder te geven. Hoe moeijelijk is die taak, hoe hoog moest de geslaagde volvoering worden toegerekend! Maar in geene soort der poëtische of beeldende kunsten hebben de voortbrengsels der ongeroepenen het werk des kunstenaars zoo zeer in de schaduw gesteld, als in den roman. Hoe laag ziet men op deze gedichten neer! Ja, de poëtische rang en aanspraak van den roman is zelfs dikwijls betwist. Misschien omdat de roman zich zelven zoo verlaagd heeft. Men kan zeggen, de roman wordt verslonden, maar niet naar waarde geschat; zelfs zij die hem beminnen misbruiken zijn genot. Dit gebied der poëzie, dat op prozaïsche vlakte voor den toegang der menigte open staat, wordt doorwoeld door hen, die hier de spade des dagloeners aanwenden, wordt bemorst en ontreinigd door de kudde, die hier haar eikelvoeder zoekt.

En toch kan ook de ware dichter van dit veld niet wegblijven. Hier wordt nog het meest naar hem gevraagd; hier wemelt nog de menigte, waarbij de romandichter ten minste als romanschrijver geldt. Maar neen! ook de voortreffelijkste vindt hier eenen zijns waardigen kring. Wij mogen niet over het hoofd zien, dat op deze groote markt van het geestelijk verkeer verscheidene standen zijn. En als het te beklagen is, dat, bij zoo veel trappen en verschillende rangen der algemeene beschaving, de echte dichter niet door de geheele natie begrepen wordt, dan blijft aan den anderen kant toch ook de gemeene pen in haren kring gebannen en verheft zij zich nooit tot de beschaafden.

Dit is voorzeker als een betreurenswaardig nadeel aan te merken. Want niet alleen dat de dichter, die uit de diepte van den nationalen geest zijne beelden put, ook slechts in het begrip der geheele natie — en nu te vergeefs — zijnen roem en zijne bevrediging zoekt; maar voor het volk zelf is het ook een ongeluk, als het de diepste openbaringen zijner uitstekendste geniën niet kan genieten en verstaan, en zich naar deze niet ontwikkelen kan; — een dubbel betreurenswaardig nadeel in Duitschland, wiens edele stammen, zonder politisch éénheidsbewustzijn, zonder politisch éénheidsgevoel, op de gemeenschap aan het geestelijk bezit en op de eenheid van geestelijke aandoeningen worden teruggewezen. Welligt moest, vóór alle voortbrengselen van den geest, juist de roman dit tot doel aannemen, om het voor te stellen leven uit de diepste kern onzer nationaliteit op te vatten, en een middelpunt in het verhevene en eenvoudige voor het begrip van allen te vormen. In plaats hiervan, schijnt hij zijnen roem van Duitsch te zijn juist daarin te zoeken, dat hij, in zijne veelvormigheid en onbepaaldheid, de getrouwste afbeelding van ons openbaar en gezellig leven geeft.

In het geheel genomen is de roman echter altijd eene magt, ofschoon dan ook eene veelarmige, gedeeld werkende. In Duitschland wordt verbazend veel gelezen; en ook zij die slechts weinig lezen, grijpen ten minste naar romans en novellen. Zelfs den kring der vromen is in den laatsten tijd de stichting in het gewaad des romans binnengetreden; ja de handen der vromen verduimelen bijna alleen in Duitschland herhaalde uitgaven hunner romans. In de godsdienstige twisten nemen de heeren v. SANDAU en hunne tegenstanders den roman tot scheids- en vrederegter. De koopman verkwikt zich in zijne woestijn van actiën gaarne aan de poëtische beelden des levens, zoo als de kameel in de woestijn van Sahara naar het bedriegelijke, verwijderde waterschijnsel smacht. Hoe veel te leur gestelde verwachtingen, ergerlijke verliezen, verdrietelijke begeerten en booze voornemens zoekt de dame der wereld in de losse bladeren des romans te verstrooijen! En welk eene nieuwe wereld, welke hoop en droomen, onbestemde verlangens en hoogdravende dweeperij, bladert niet uit hetzelfde boek de zeventienjarige dochter! Voor haar hangt de morgendauw nog aan deze centifoliën, die door de moeder slechts verplakt worden om hare tullen en gazen eene rozengeur mede te deelen. Ziet dien winkelbediende! met welk een ongeduld legt hij zijnen vertaalden *Paul de Kock* ter zijde, om eenen verlangden haring uit de ton te krijgen! En wie wenschte niet de vigiliënstemming te kunnen deelen, waarmede het naaistertje des zaturdagsavonds SPINDLER's *Non van Gnadenzell*, dat zij uit de leesbibliotheek gehaald heeft, onder haar hoofdkussen verbergt.

Maar de magt des romans is niet alleen eene uitwendige, naar het verstand en den smaak der standen berekenbare magt; zij is ook eene inwendige, werkzaam door de haar ten dienste staande middelen. De roman kent zijn regt op het leven, en bemagtigt zich van al deszelfs rigtingen. Hij vergenoegt zich niet de verwikkelingen der dagelijksche hartstogten voor te stellen, en ons in alle tijden onder de verschillendste volken te verplaatsen; hij stemt ook de harp der aandacht, hij betreedt de banen der wetenschap en de werkplaatsen der kunst, hij wikkelt ons in het weefsel der politiek, en leidt ons binnen in de vragen der staatshuishouding. Hij stemt zich, en verheft zich tot lyrische vlugt, of breidt zich dramatisch in zamenspraken uit. Hoe gebrekkiger dan de vorming, hoe valscher de geest, hoe onreiner het hart, hoe trouwloozer het karakter van den romanschrijver is, hoe minder hij de tegenstrijdigheden des levens zal oplossen, de eindpunten van zoo vele rigtingen verbinden, de uiteenloopende krachten vereenigen zal. Zijn valsch oordeel, verkeerd inzigt, onzuivere bedoeling en onvredzaam hart zal hij op de honderden uitbreiden, die [illegible] de uitgespannen draden van zijn onpoëtisch weefsel verwarren.

Zoo zou derhalve de groote vruchtbaarheid onzer litteratuur in het veld des romans geen zegen te noemen zijn? Zou zij zonder eenig gewigt zijn? Van een meer omvattend standpunt beschouwd, zou er welligt aan dien raadselachtigen rijkdom nog eene goede zijde vallen op te merken. De geologen verhalen ons van eene periode in de ontwikkeling der aarde, waarin het vaste land door eenen reusachtigen plantengroei overdekt was. Deze planten zouden uit den dampkring het opgehoopte koolstofgaz tot zich hebben getrokken, door eene geweldige bewerking der luchtzuivering het vaste land voor de ontwikkeling van een hooger ademend leven hebben voorbereid, en toen zijn ondergegaan, en dat tegenwoordig deze verzonkene oorspronkelijke bosschen als steenkolenbedden worden uitgegraven. Zou de geest eener natie zich niet op gelijke wijze van de stoffen reinigen, die zijne hoogere ontwikkeling in den weg staan? Dan zouden wij die scheve gedachten, valsche begrippen, eenzijdige oordeelvellingen, onzuivere fantasiën, bedorven verbeelding, ruwe hartstogt, valsch gevoel, kinderachtige dweeperij en al de menschelijke wanstaltigheden, als droessem en uitwerpsels van den hoogeren sfeer van den Duitschen geest kunnen beschouwen, die, in de ruischende bladeren der romans voorgesteld, een heilzamen grondslag vormen.

Hier vinden wij terstond van zelf den maatstaf, waarmede op het politische standpunt van dit dagblad de nieuwe voortbrengselen der verhalende poëzie het best zijn af te meten — namelijk uit het oogpunt onzer nationale vorming en ontwikkeling. Dit oogpunt sluit het aesthetische oordeel niet uit, maar omvat het. Want ieder echt dichterlijk werk is eene nationale aanwinst, die het tegenwoordige geslacht tot genot, en het volgende tot eenen grondslag om op voort te bouwen, verstrekt. Daarenboven staat, naar het mij voorkomt, het aesthetische gevoel ook in een geheimzinnig verband tot het nationaal bewustzijn. Of zou het zonder beteekenis zijn, dat het aan de, tegenwoordig in zich zelf verdeelde Duitsche natie, zoo moeijelijk valt, een kunstwerk voort te brengen en te verstaan? Het geldt hier de opmerking, of wij niet in denzelfden graad, waarin wij, vooral in de poëzie, het kunstwerk leeren daarstellen en begrijpen, ook ons zelve als eene enkele natie meer bewust worden — namelijk als de zelfstandige deelen, die zich tot een groot, geestelijk geheel behooren te vereenigen. Ik zeg geestelijk, want wat in het kleine het kunstwerk uitmaakt, in het groot de natie, is geenszins de stof, maar de geest — zijn niet de millioenen individuën der bevolking, maar het gevoel dat hen tot een volk verbindt. Wie zou er aan twijfelen, dat de geschiedenis met de [illegible] Germaansche volken — met de Duitsche natie nog [illegible] voorheeft? Eene groote toekomst, eene ongewone ontwikkeling ligt in deze veelvoudige krachten, in dit veelzijdig pogen en streven — geestig, gemoedelijk, zinnelijk — die uit eene gemeenschappelijke natuur met onuitputtelijken drang opwellen, en bij hun eigenzinnig uit elkander streven, toch hun trachten naar één en hetzelfde toppunt verraden. Want dat deze verschillende rigtingen van den Duitschen geest, die van de vroegste tijden af getracht hebben zich ieder op zich zelve zelfstandig te maken, niet worden uitgeput, blijkt juist hieruit dat [illegible] geene volkseenheid is bestemd, maar dat [illegible] is voorgesteld, dat zij slechts in grootere en krachtiger kringen zoeken te bereiken. Een vierde van eene eeuw van vrede heeft getoond, hoe diepwellend en rijk de physieke en morele krachten dezer volken zijn, en de jongste dagen hebben ons met eenige bliksemstralen de diepte verlicht, waarin zich, uit de binnenste kern van onze Duitsche natuur, eene nationale eenheid vormt, die zekerlijk eenig in de geschiedenis zijn zal.

Laat ons derhalve iedere afschildering van zulke nationale eenheid in de dichterlijke kunstwerken welkom en gezegend zijn! De poëzie bevat immers, naar men zegt, de droomen der volken. Tot dus ver is slechts in weinige voortbrengselen uit onzen roman eenen geheel bevredigenden vorm gelukt. Even als in ons volk, zoo is ook voor hem ieder innerlijk bestanddeel voor de belangrijkste verschijningen in menigte voorhanden: geest en ziel, fantasie en hart, een diepe zin en heldere blik voor het leven, gevoel van schoonheid voor de natuur en gevoel van regt voor den staat. De dichterlijke vorm ontbreekt slechts, waarin al deze elementen levendig konden worden voorgesteld, een vorm, die grootendeels uit het element des politieken levens der natie ontstaan moest.

Dit voordeel hebben de Engelschen en Franschen op ons voor. Beide elkander vijandige natiën vertalen toch wederkeerig hunne romans, en [illegible] worden zij in vreemde talen overgebragt. Van onze voortbrengselen [illegible] weten de buitenlanders weinig of niets. Waarom vertaalt men uwe romans niet? — vragen zij spottend. Maar deze vraag bewijst te veel tot hun nadeel, om iets te bewijzen. — Welk volk heeft eene litteratuur van zulk eenen omvang en diepte als wij? Maar hoe weinig had die litteratuur te beteekenen, als wij ze naar de kennisneming der andere volken, of wel naar hunne vertalingen wilden afmeten! Waarom men onze litteratuur buiten 's lands zoo gebrekkig kent en onjuist begrijpt? — deze vraag kunnen wij hier niet beantwoorden. — Evenmin willen wij het beklagen dat men ons zoo weinig vertaalt. Duitschland zou groot en eigendommelijk genoeg voor zijne grootste dichters zijn, waren slechts de Duitschers trotsch genoeg op hunne genieën en hunne nationaliteit. Wij beklagen het alleen [illegible]

... de Duitschers zoo weinig vertaald worden; wij klagen dat zij te veel vertalen. Welk Parijsch feuilleton-schrijver is, misschien zelfs in Duitschland, niet meer bekend dan onze voortreffelijkste schrijvers? of zullen wij er eene nationale eer in stellen, wanneer in den letterkundigen smaak, tusschen onzen adel en ons gemeen, slechts dit kleine onderscheid plaats vindt, dat de eerste de Fransche romannetjes in nagedrukte originelen, de andere in slechte vertalingen verslindt? En bezitten wij niet zelfs dichters, die men de eerste meiwerk met genoegen in de vaderlandsche struiken heeft hooren kweelen, en die nu in hetzelfde nest met allen ijver vreemde eijeren uitbroeijen?

Bij al hetgeen ik gezegd heb, komt het mij echter voor, dat wij Duitschers meer dan de andere volken op weg zijn, om den poëtischen vorm voor den roman te vinden. Ik vind deze rigting in onze nationale zucht tot het ideale aangeduid. Het is waar, juist deze neiging is het, die men in ons berispt, en men wijst [illegible] op de schrale teekening, op het bleeke koloriet, en het mystieke schemer-donker van onze compositiën. Maar hoe meer ons volks- en openbaar leven zich ontwikkelt, waartoe wij tegenwoordig ernstig ge[illegible] des te meer vastheid van omtrekken [illegible] poëtische beschouwingen winnen. De idee, die, zoo als gezegd is, het kunstwerk uitmaakt, heeft den ingeschapen aandrang naar stof te zoeken, en even als de eerste hemellingen, die vrij naar de aarde afstegen — stoffelijkheid en ligchamelijkheid ter leen te nemen; terwijl de stof, met zich zelf tevreden en zelfzuchtig, [illegible] den geest en zijne voorname afkomst versmaadt. Of zou het niet hierin liggen, dat de roman-dichters, die de generale waarheden des levens plegen af te leeren, hunnen roem in de treffende werkelijkheid der karakters, en in de verrassende uitwerking der gebeurtenissen vinden, en daarbij berusten? De alledaagsche beschouwing en de graagte des lezers zijn dan hunne eerste begunstigers. Hoe juist kan men in dit opzigt de romans [illegible] menigte voor de [illegible] bewonderd, zullen wij dan staan, die deze ingrijpt en bewondert, terwijl wij ons van [illegible] de aanmerking afwenden, dat anderen hem [illegible] in kracht van teekening en vuur van koloriet [illegible] overtroffen?

Bij deze eenigzins verwijderd liggende vergelijking, kan men nog eene andere analogie voegen. Hebben wij Duitschers niet de speculatieve filosofie opgebouwd, [illegible] voltooid, die evenzeer [illegible] Franschen en materiële Engelschen [illegible] onbetreden blijft? Zoo mogen wij ook op het veld van den roman, het stof van de vleugelen schuddende, naar poëzie uitvliegen, en het leven, dat wij naar waarheid, zoo als het werkelijk is, willen voorstellen, eens van boven overzien. De raadselen des levens beangstigen en verwarren ons, wanneer de dichter ze niet met een hooger licht bestraalt; de strijd, de tegenspraak en verwikkeling van het maatschappelijk leven [illegible] ons neer en verlagen ons, zonder het perspectief waarmede de dichter ze van den helderen hemel beschouwt. Den roman-dichter moet men vóór allen met RÜCKERT toeroepen:

De dichter scheise ons beelden, en geen droomen,
Die dweepend, valsch, de fantasie verwilderen,
Den zin verwarren; neen, de dichter moet de stroomen
Der [illegible]

[illegible] verveling en verdrietigheid, slaap en waken, opgewondenheid en slapheid naar eenen ingewikkelden, spannenden of wellustigen roman grijpt: het gewone voeder zal u zoo spoedig niet ontbreken. De weinige lezers, die in eene ernstige stemming, met voelenden, verstanden zin den roman eens waren dichters opslaan, zullen zoo spoedig niet vermeerderen, en hunne geachte schriften zullen nog lang in den WEIDMANN'schen katalogus onder de »boeken behooren, die met der tijd zullen in het licht komen."

Tusschen deze dichterlijke zeldzaamheden, en dien [illegible] van verderfelijke romans, ontmoeten wij verschillende voortbrengsels, waarin de beide hoofdbestanddeelen, die vereenigd, echte poëzie uitwerken, of in onvolkomene verbinding of slechts ieder op zich zelven [illegible] namelijk geest en talent. De denkende [illegible] verwikkelt zich aan veelomvattende [illegible] beschouwingen, aan belangwekkende situatiën en [illegible] in verscheidene [illegible] de gedaanten [illegible]

weinig in de schaduw, of al komen zij hem zelfs vreemd voor; de beschaafde schept vermaak in levens-tafereelen die door een fiksch schilders-talent met kunstmatige volkomenheid zijn uitgevoerd, al missen zij ook eenen dieperen zin en geestvollen grondslag. Over zulke produkten zullen wij in den regel te spreken hebben, en zij zijn er ook het best toe geschikt. Want de kritiek treedt gaarne bij het welgeslaagde en gebrekkige bemiddelend tusschen beide, om het tegen elkander te vergelijken, en zij gevoelt zich nooit regt op hare plaats wanneer zij slechts geroepen wordt om te verwerpen of te bewonderen. Ook kan men bij zulke voortbrengselen, over datgene wat den roman juist dichterlijk en tot een kunstwerk maakt, beter bij ieder afzonderlijk spreken, dan men dit hier in eenen algemeen onderrigtenden vorm zou kunnen behandelen. Wanneer men van ieder voortreffelijk werk, zoo wel van poëtische als beeldende kunst, eischt, dat het het individuële leven in zijne algemeene beteekenis daarstelle, dan kan ook weder ieder zoodanig werk voor zich zelf aanspraak maken, in zijne individuële eigenaardigheid en beteekenis te worden ontvangen en begrepen. Wanneer de kritiek een poëtisch voortbrengsel onbevooroordeeld en met liefde nagaat, dan eert zij slechts zich zelve, daar zij het individuële in het kunstwerk niet minder behoort te erkennen, als de kunstenaar het naar de natuur te vormen heeft.

Bij deze afzonderlijke behandeling van de romans, zullen wij ook het geschiktst van de verschillende soorten van den roman kunnen spreken. Men spreekt namelijk niet slechts van romans en novellen, in welker beteekenis men niet altijd overeenstemt, maar onderscheidt ook den sentimentelen en komischen roman, het zedentafereel, de karakter-schildering, den huisselijken, den biographischen en historischen roman. Wanneer de dichters meer en gelukkiger den eenen of anderen vorm van den roman behandelen, dan volgen zij hierin weligt meer een [illegible] des tijds, dan een [illegible] vertoont zich vooral in de [illegible], dat in een zeker tijdvak niet alle soorten der romans gelijkmatig, maar de eene of andere meer of uitsluitend beoefend en gezocht wordt. Deze invloeden aan te toonen, behoort tot de geschiedenis der poëzie. Maar wij kunnen hier tot slot onzer beschouwing niet voorbij, ten minste kortelijk de tijdperken aan te toonen waarin zich de Duitsche roman ontwikkeld heeft. Aan het einde dezer ontwikkeling zullen wij iets over het toekomstig lot desgelijks bijvoegen.

Men kan van de Duitsche romans niet zeggen, hetgeen anders wel eens in het algemeen beweerd wordt, dat de prozaïsche vertelling uit het verval en de verbastering der dichtkunst ontstaan is, ofschoon ook eene ontelbare menigte van onze romans met champignons te vergelijken zijn, die, niet alle goed voor het gebruik, op rottende plaatsen groeijen. Veeleer kon men zeggen, dat men zich van de oude *meistreelzangen*, juist omdat zij niet bevredigend genoeg waren, tot het *»volksboek"* van dien tijd gewend heeft, waarin onze vroegste roman wortelt. De beginselen van den roman liggen nog in het gebied van het wonderbare en toeverachtige. Het verhaal knoopt zich aan oude geschiedenissen, bij voorbeeld van den Trojaanschen oorlog, of aan reisbeschrijvingen uit verre wondervolle landen, of hij weeft zich in volksoverleveringen, zoo als van FAUST, AHASUERUS en andere. Hij opent een vrij veld voor de wenschen en luimen, in FORTUNATUS en UILENSPIEGEL, of brengt menschen met ondergeschikte geesten in aanraking, met watervrouwtjes en aardmannetjes. Uit deze wereld van volksvertellingen en wonderen redt zich dan de roman op [illegible] bodem, bij voorbeeld aan de hand van [illegible]. In dolle, ongeregelde, smakelooze uitvindingen verheugt hij zich in het nieuwe gebied en zijne frissche onafhankelijkheid. Maar weldra doet de roman eene fiksche poging tot het volksleven, in: *Simplicissimus*, en in: *Het eiland Felsenburg*. Maar in het gebied des volkslevens schijnt den Duitschers zoo spoedig geen gunstig gevolg beschoren te zijn. Want in het laatste boek — *Het eiland Felsenburg* — treffen wij reeds zoo vroeg »Europa-moede" Duitschers aan, die de verdorvene oude wereld willen ontvlugten.

Daar de roman echter met zijne onbehagelijke helden de gelukkige eilanden in den oceaan, waar men eene republiek der deugd zou kunnen stichten, niet vindt, zoo vervalt hij tot — sentimentaliteit, en stuurt eenen tijd lang tusschen de Fransche en Engelsche romans door. Daar laadt WIELAND, hier KLINGER met [illegible] deden. Het politische element tracht zich ook te doen gelden. Maar zulke [illegible]

de jonge Duitsche poëzie, die reeds begint, met de lier en het masker, eene nieuwe wereld te veroveren.

Een openbaar leven bestond in Duitschland niet; de politiek lag als raadsel en geheim op de lessenaars en nachttafels der grootere en zeer kleine kabinetten. Wat den goeden Duitschen droomer overbleef, was het huisselijk leven, aan welks rampen en vreugde hij zijn hart beproeven en zijne ondervinding kon oefenen. Nu is eene Duitsche familie gewoonlijk zeer talrijk, eene eigenschap die ook op den familiën-roman overging. Eene Duitsche familie steunt verder op eerlijkheid en zedelijkheid: daarna vormt de zeden-roman zijne bekrompene wereldbeschouwing, bouwt zijne heerlijkheid op vier eenvoudige palen, zijne ellende op eenen vuilen drempel, en neemt tot beide het hout uit het gemeente-bosch. Deze rigting ontwikkelt zich tot aan JEAN PAUL, die wel is waar nog tusschen dezelfde stille groeven nestelt, waarbij de morgendauw en het avondrood op de vleugelen der ironie en van den humor opstijgt, en het ruimste uitzigt over eene vrije wereld bereikt. Maar dit politieklooze stilleven blijft den Duitschers niet altijd gegund. In het westen graauwen booze voorteekenen, en eene snelle omwenteling, in het eerste oogenblik met drift toegejuicht, verbreidt schrik en gevaar. Zonderling! Bij deze omverwerping van eenen magtigen staat redt zich de bloode roman in de werkplaatsen der kunstenaars, en vermaakt zich met het dichters- en kunstenaarsleven, dat zich in een huisselijk werken openbaart. Welk uitstekend gezelschap vinden wij hier niet aan ARDINGHELLO, STERNBALD, WILHELM MEISTER en anderen!

Maar spoedig wordt ook deze laatste wijkplaats van eene heldere tegenwoordigheid door de wapenen gestoord, die over den Rijn komen stormen. Welken uitweg blijft den roman gedurende de vernedering van zijn vaderland? Het verledene! de romantische wereld schijnt gedurende geruimen tijd het naamverwante vaderland des romans. Met gedruisch en liefde, vuisten en duisternissen stroomen de ridderromans aan, zonder dat zij evenwel Duitschland bevrijdden. Waar zoo vele monniken en onderaardsche gangen voorkomen, blijft ook het geestengespook niet lang weg. Hoe vele rillingen heeft ons AMADEUS HOFFMANN met zijne onvermoeide pen niet over den rug gejaagd! Maar nu als wij zijnen *Kater Murr* met FOUQUÉ's *Tooverring* zagen spelen, zouden wij zoo wel over den eenen als over den anderen lagchen. Want in zulke afwisselende stemmingen en ontstemmingen, werd onze in den vreemde vechtende roman verrast door — de bevrijding van Duitschland. Een heerlijk en ruim veld opende zich nu onder den vrijen hemel, waar de daden van het verledene, het groote volksleven der middeleeuwen, de menigvuldige hutten der familiën, de werkplaatsen der kunstenaars en alles vereenigd was. De historische roman maakte van nu af aan bijzonderen opgang en verslond alle gunst. Indien onze roman in deze rigting den aandrang van den Engelschen ontving, zoo bleef hij toch later ook niet van den invloed en van de [illegible] des Franschen vrij, die zich minder met de geschiedenis dan met de maatschappij bezig hield. De maatschappij was op zijnen grond door de uitdampingen van zulk eene lange omwenteling hevig krank geworden. En wij, ofschoon niet door dezelfde ongelukken getroffen, hadden toch ook onze ontwikkelings-weeën te ondergaan en te boven te komen. Zoo nam de roman ook deze uitdrukking van ons leven aan. De historische en de maatschappelijke roman vormen thans de beide hoofdtakken van den ouden stam, die nu zoo bladenrijk daar staat.

Op dit standpunt willen wij dus de dichters begroeten, die den nationalen schat der verhalen verrijken — hier, waar wij ook eenen blik op de vrolijke opgewektheid van ons vaderland kunnen werpen, dat door industrie, nationalen zin en zelfgevoel iederen dag eendragtiger en magtiger wordt. Welk aandeel zal onze roman voortaan aan het eigene nationale leven nemen, en welke opwekking zal hij zelf daaruit ontvangen?

Engelsch academie-leven.

ST. GERMAIN LE DUC geeft in zijne reis door [illegible] Schotland en Ierland het volgende tafereel van het Engelsche academie-leven: »In de [illegible] mannen ziet men bijna niet anders dan [illegible] andere in zwarte toga's, [illegible] eene hoo[illegible] het geheel niet [illegible] hoofd, andere [illegible] wel eenen ge[illegible] behooren tot de [illegible] geborduurde toga [illegible] met zilver geborduurd, dragen de [illegible] der vrije kunsten, wanneer hij [illegible] doet, gaat in een zijden toga met een

vondigen ronden hoed gekleed; in de dienst mogen wij niet zonder volslagen academisch kostuum, namelijk niet zonder toga en vierkante baret uitgaan. Ik woonde eene avond-godsdienst in de Drieëenheidskapel bij. De studenten kwamen bij talrijke scharen, deels uit het binnenste van het gesticht, deels van de straten binnen. Allen waren in witte koorhemden gekleed, en droegen eene soort van zijden klapmuts met wit gevoerd, en met slippen, die op den rug hingen. Ieder nam zijne plaats in; de doctoren en magisters in hunne koorstoelen; de baccalaureussen enz., op afzonderlijke banken, beneden de eersten. Een man, die in het midden der kapel stond, schreef zorgvuldig de namen der afwezende studenten op. Wee dengenen, wien eene warme kagchel, of eene nog niet uitgedronken kruik ale, of een aanval van slaap verhinderd had op de klok te passen! den volgenden morgen wordt hem opgegeven een gezang van HOMERUS van buiten te leeren, in plaats van de psalmen die hij in de kapel uit een groot boek had moeten zingen, dat tot de inventaris der kapel behoort, en waarvan een exemplaar voor ieder afzonderlijk voorhanden is. Eetmaal in de eetzaal van het collegie is niet minder merkwaardig. Het maal muntte meer door de hoeveelheid dan door keur van spijzen uit. Het meest verbaasde mij de geweldige menigte en de waarde van het overal blinkende zilveren gereedschap. Iedere student stort bij zijn intreden in een der universiteits-collegies eene bepaalde som, die hij terug ontvangt, als zijn naam in de boeken van het collegie geschrapt wordt. Gewoonlijk besteden echter de adelijken en fellows deze som tot den aankoop van zilver, dat zij aan het collegie vermaken. Aan het einde van den maaltijd werd eene groote zilveren kom (*tankard*) met ale binnengebragt, en voor den voorzitter aan tafel geplaatst, die dadelijk opstond, zijnen buurman ter regter, die mede opstond, begroette, en toen uit de kom dronk. Deze gaf hem weder aan zijnen buurman, nadat hij hetzelfde had gedaan, en zoo deed de kom de ronde. Dit is een oud Angelsaksisch gebruik. De kom die nu gebruikt wordt bevat zestien Nederlandsche kannen, en de jonge lieden stelden er eene eer in, deze slechts met ééne hand aan den mond te brengen. Naauwelijks was de tankard geledigd of de bedienden namen de tafel af, en spreidden een lang servet over de tafel, dat echter slechts het midden bedekte. Hierop bragten zij een zilveren bekken met rozenwater, die op een zilveren bord voor den voorzitter geplaatst werd. De overige kregen ieder een groot glas met hetzelfde water gevuld, waarmede men zich den mond en het gezigt waschte. Dit geschiedt eveneens volgens oud gebruik, dat streng wordt in acht genomen, maar op gewone dagen is de op tafel geplaatste zilveren beker ledig. — De Cambridger universiteit voert de zinspreuk: » *Vreest God, eert den koning, beoefent de deugd en legt u op strenge tucht toe.*" Zij bestaat uit zeventien collegies ten behoeve der studien, en door deze voor de dienst van kerk en staat. Zij heeft een wetgevend ligchaam, den senaat, die uit twee kamers (de eerste kamer of de kamer der witte mutsen en de tweede of die der zwarte mutsen) bestaat. Een raad, die door de scholieren *caput mortuum* (dood hoofd) genoemd wordt, heeft de beoordeeling der maatregelen voor zij bij den senaat komen. Het bestuur bestaat uit eene uitvoerende magt, zamengesteld uit den kanselier, den High Steward, den vicekanselier, den kommissaris, den openbaren spreker, den bijzitter; twee proctoren, die over het gedrag der studenten waken, den bibliothecaris, den registrator; twee scrutatoren, twee moderatoren, twee proproctoren, en drie pedellen. Theologie is de hoofdstudie; daarna worden mathesis, grieksche en latijnsche philologie met bijzondere zorgvuldigheid beoefend. Aan de studie der regten wordt slechts middelmatige zorg besteed. Geschiedenis, wijsbegeerte, oeconomie en physica worden ten hoogste verwaarloosd. De geneeskunde bepaalt zich bij anatomie en physiologie, maar zonder klinische studien, en met zeer weinig praktijk. — In Oxford werden onlangs verscheidene bepalingen gemaakt om het gedrag der studenten te regelen, ten einde hen meer dan tot dusverre, zich aan hunne studien te doen wijden. Niemand mag, ten minste niet in de eerste drie jaren, zonder verlof een rijpaard of bediende houden. Evenmin mag een student eenen hond bezitten. Hij mag noch aan harddraverijen, duifschieten en soortgelijke spelen deel nemen, noch ze zelfs als toeschouwer bijwonen. Ook heeft hij bijzonder verlof noodig om zich van een huurrijtuig te bedienen. Andere voorschriften betreffen de inwoners der stad, die insgelijks met straffen bedreigd worden, als zij den studenten behulpzaam zijn, deze wetten te overtreden.

Posterijen.

Van af den 1sten maart zijn wederom de volgende couranten niet aan hun adres gekomen, niettegenstaande dezelve hier naauwkeurig op den post worden bezorgd.

Postkantoor *Harlingen*	een pakket van 9 exempl.		
SPANJAARD, te *Steenwijk*,	»	3	»
BRANDENBURG, te *Werkum*,	»	3	»
KRIJMAAR,	»	1	»
SANTMAN, te *Hardenberg*	4 onderscheidene malen.		
PRUIM, te *Zalk*,	»	2	»
VAN DEN SLOIS, te *Zwolle*	1		»

Al deze couranten worden des avonds van hier op Zwolle verzonden, maar verder kunnen wij er geen oog op houden. Het ware te wenschen dat het gouvernement middelen wist te beramen, om te voorkomen, dat, wat men ook aan de posterij toevertrouwt, niet zoo dikwijls verloren gaat. (*Kamp. Cour.*)

— Te Zutphen, zegt men, is een blad op til, dat niets anders dan gemengde berigten zal leveren en waaraan de beroemdste mengelkundigen, van het land zullen mengelen, ondescheidene leden van het opgeheven amortisatie syndicaat worden niet dezen post gedoodverwd. (*Kamp. Cour.*)

Correspondentie.

Hoe dikwijls wij ook reeds hebben aangemerkt dat stukken waarin eenige daadzaak vermeld wordt, of eenige aanhaling geschiedt, door eene handteekening moeten zijn gewaarborgd, om te kunnen worden geplaatst, gaat men toch telkens voort met ons dagelijks stukken naamloos toe te zenden: wij herhalen nogmaals dat die bloote verkwisting is van den tijd daaraan besteed en het port daarbij betaald. — Stukken, eerst aan een ander blad toegezonden en door hetzelve geweigerd, worden nooit door de *Arnhemsche Courant* opgenomen. — Aan den geachten schrijver uit Leeuwarden hebben wij reeds meermalen gemeld dat wij zijne beschouwingen gedeeltelijk of niet begrijpen of niet deelen; wij hebben derhalve de eer Z. Ed. te melden dat zijne stukken voortaan niet anders dan *geteekend* kunnen worden geplaatst.

Advertentien.

Heden morgen bevallen van eene welgeschapen DOCHTER, ANTONIA ..., geliefde Echtgenoot van

ARNHEM, den 24sten Maart 1841. *A. DE VEER Gz.*

Publieke aanbesteding.

Men is voornemens, om op Donderdag den 1sten April 1841, aan het Logement *het Oude Kronkout*, te *Brummen*, des voormiddags ten 12 ure precies, ten overstaan van den aldaar residerenden Notaris VAN ITTERSUM, publiek aan te besteden:

Het AFBREKEN *van eenen ouden* KOESTAL, *tegen het Woonhuis van de Buitenplaats genaamd* de Wildbaan, *gelegen onder de gemeente* Brummen.

Het VERGROOTEN *van- en het verrigten van eenige* WERKZAAMHEDEN *in- en bij dat Woonhuis.*

Het BOUWEN *eener* SCHUUR *en van eenen* KOESTAL, *benevens het* MAKEN *eener* BAKKEET, *met de* LEVERANTIEN *van alle tot deze werkzaamheden benoodigde* MATERIALEN.

De teekening en de bestekken liggen, van af den ... Maart, ter inzage aan voornoemd ... alwaar ... dels nadere informatien, met franco brieven, te bekomen ten kantore van den genoemden Notaris en op den huize de *Wildbaan.*

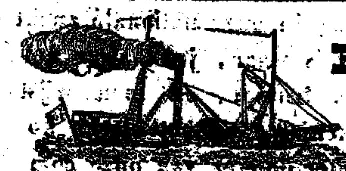
Eiken-Akkermaalshout-Verkoopingen.

De Notaris VAN ITTERSUM zal, op Maandag den 5den April 1841, aan de Herberg de *Koornbloem, te Voorstonden*; op Woensdag den 14den April 1841, aan de Herberg *het Fresie*, te *Empe*, en op Donderdag den 15den April 1841 aan het *oude Kronkout* te *Brummen*, telkens des middags ten 1 ure, overgaan tot den publieken verkoop van onderscheidene perceelen EIKEN AKKERMAALSHOUT, onder de gemeente *Brummen* gelegen, en later op de gewone wijze bij billetten aan te wijzen.

GALERIJ van ROOMSCHE BEELDEN, of Beeldendienst der 19de Eeuw, door J. G. SWAVING, met Platen. Tweede druk à f 3.60.

Dit Werk, vroeger bij de Boekverkoopers BLUSSÉ EN VAN BRAAM te *Dordrecht* uitgegeven en sedert lang uitverkocht zijnde, hebben geandemden, om aan de menigvuldige aanvragen te voldoen, hetzelve heden op nieuw ter perse gelegd, en beloven het *Publiek* de uitgave van dezen *tweeden druk* in Mei aanstaande te zullen afleveren. Die Exemplaren, welke *voor primo Mei voor Rekening* bij hen of hunne Correspondenten zullen besteld zijn, worden tegen Drie Gulden verzonden.

NB. Bij opgemelden zijn nog eenige weinige Exemplaren voorhanden van de ROOMSCHE FEEST- en HEILIGEDAGEN van J. G. SWAVING, à f 3.60.

RIJN EN IJSSEL-STOOMBOOT-MAATSCHAPPIJ.

Bij het hervatten der vaart tusschen Kampen & Keulen op den 8sten Maart is de vaart der Booten geregeld als volgt:

Van *Amsterdam* naar *Kampen*, Maandags, Woensdag en Zaturdags des morgens ten 7 uur.

Van *Kampen* naar *Amsterdam*, Dingsdags, Vrijdags en Zondags des namiddags ten 1 uur.

Van *Keulen* naar *Arnhem*, Dingsdags en Zaturdags des morgens ten 6 uur.

Van *Arnhem* naar *Kampen*, Woensdags en Zondags des morgens ten 7 uur.

Van *Kampen* naar *Arnhem*, Dingsdags en Vrijdags des morgens ten 5 uur.

Van *Arnhem* naar *Wesel*, Woensdags en Zaturdags des morgens ten 7 uur.

Van *Wesel* naar *Arnhem*, ... en Zondags des morgens ten 7 uur.

Marktprijzen.

NIJMEGEN, 23 maart 1841.

Hooglandsche Tarwe was schaars en werd tot vorige prijzen van f 9 à f 9.70 genegen koopers; Gewone *Kleefsche* en *Inlandsche* iets lager, van f 7.75 à f 8.00; Mindere soorten f 7.50 à f 7.75 naar kwaliteit. — *Rogge* f 5.25 à f 5.70 ... afgegaan. — *Gerst* is een doen, *Winter*- f 5.30 à f 5.10, *Zomer*- f 4.50 à f 4.80. — ... f 5.50 à 5.90. — *Haver* ... — *Klaverzaad* 50 à 60 cents per Nederlandsch pond.

Waterhoogte te Arnhem.

Den 24 Maart 2 El 6 Palm 3 Duim; gew. 0 Duim; gev. 5 El

Prijs-Courant der Effecten.

DINGSDAG 23 MAART.	Laagste koers.	Hoogste koers.	Koersen ten 4½ u.
NEDERL. Werk. Schuld à 2½ pCt.	50 1/16	50 5/8	50 1/16
Dito Dito » 5 »	97 1/8	97 1/16	97 1/8
Uitgestelde Schuld » »			
Kansbiljetten » »	22 1/4		
Amortisatie-Syndicaat. à 4½ pCt.	[illegible]	88 1/2	88 1/16 à 1/4
Dito Dito » 3½ »			
Handelmaatschappij » 4½ »	163 5/8	164 1/4	163 5/8
Nieuwe Dito » 4½ »			
Nieuwe Dito 1837 » 4½ »			
Oostindische Leening » 5 »	95 1/8		
Spoorweg Haarlem » »	[illegible]		
Aand. Rijn-Spoorweg » 4½ »			
FRANKR. Inschrijv. G. B. » 3 »			
SPANJE. Leening *Ardoins* » 5 »	20 7/8	20 1/16	20 5/8
Dito onbep. stukk. » 5 »			
Passive »	5 13/16	5 7/8	
Deferred »			
Fransche Uitgestelde »	6		
PORTUGAL. Oblig. te Lond. » 3 »			
RUSLAND Hope 1798/1816 » 5 »	104 3/4		
Dito 1828/1829 » 5 »	104 1/4		
Dito 1831/1833 » 5 »			
Oblig. bij *Hope* » 4 »	87 3/8		
Oblig. te Londen » 5 »			
Dito te Hamburg » 5 »			
Inschrijving in Assign. » 6 »	68 3/8		
Certific. van dito » 6 »			
POLEN. Aandeel à fl 300 » f			
Dito à fl 500 » »			
OOSTENR. Aand. à fl. 100 » f			
Dito à fl 250 » 2			
Metalliek » 5 »	104 1/4		
Dito » 3 »			
Dito » 2½ »			
Dito Dito dito » 5 »	73 1/4	73 3/8	

Te Arnhem, bij C. A. THIEME, Boekdrukker.